

maa efter min Mening kunne handle baa-
de resolut og dristigt, naar der er Tale
om Forhold, der truer med at udmarve
og ødelægge vort Samfund. Naar man tal-
ler med Folk baade her og der, mærker
man, at der er noget galt, *something rotten*
i vort Samfund i den Henseende. Men
hvis Fagforeningerne ikke vil interessere
sig for det Spørgsmaal, bliver det meget
vanskeligt her at gennemføre noget.

Jeg vil gerne resumere mine Udtalel-
ser med Hensyn til det finansielle derhen,
at vi maa have en Konsolidering af vore
Finanser og en samlet Plan over Udgif-
terne. Jeg har her nævnt de sociale Love,
Jordlove, Boliglove o. s. v. Vi maa vide,
hvad vi gaar ind til, og samtidig maa vi
vide, hvorfra vi skal hente Pengene, saa-
ledes at det hele kommer ind i en fast
og bestemt Plan og bort fra det planløse,
vi i mange Henseender har været inde i.

Som bekendt vil der blive nedsat en
Kommission til Overvejelse af mulige Æn-
dringer i den gældende Valglov. Jeg vil
for mit personlige Vedkommende sige, at
jeg kan ikke komme bort fra, at det er
meget uheldigt, vi har forladt et System,
der er saa enkelt og ligetil som det, at
den, der har faaet de fleste Stemmer i en
Opstillingskreds, bliver Kredens Repræ-
sentant. Naturligvis skal vi ved Siden
af have Suppleringsmandater. Men jeg
vilde glæde mig, hvis man i Kommissionen
vilde tage under Overvejelse at komme
tilbage til det gamle, simple Princip, at
den, der har faaet de fleste Stemmer
i en Opstillingskreds, er Kredens Re-
præsentant; naturligvis maatte vi saa
have noget færre Enkeltmandskredse.
Der er meget stor Utilfredshed med de
nuværende Forhold, idet det tidt beror
paa rene Tilfældigheder, hvem der kommer
ind paa Rigsdagen. Vi ser, at den ene
vipper ind, og den anden vipper ud, det
gaar skiftevis. Det har vi Vidnesbyrd om
indenfor det konservative Parti. (Afbry-
delse). Ja, Jensen-Sønderup indenfor Venstre
er et andet Eksempel. (Afbrydelse). Ja,
ja, det sker indenfor alle Partier, maaske
ogsaa indenfor Socialdemokraternes. Jeg
finder dette Forhold uheldigt.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at jeg kan
bekræfte, hvad allerede den højtærede
Statsminister har udtalt, at vi vil føre en
Politik paa Basis af Venstres Program.
Den vil ikke blive udfordrende, det ligger
i det hele ikke i vor Natur. Vi vil søge
Forhandling, idet vi naturligvis er klare
over, at et enkelt Parti ikke alene er i
Stand til at faa Lovforslag ophøjet til

Love. Men vor Politik vil heller ikke
blive i den Grad eftergivende, at det Præg,
som Ministeriet og Venstre sætter paa
Lovforslagene, forsvinder, inden de bliver
ophøjet til Love. Vi saa jo ogsaa, at
en hel Del af de Lovforslag, der blev
gennemført under den radikal-socialistiske
Regering, var præget af disse to Partier.

Med Hensyn til Samarbejdet vil jeg kun
udtale, at vi ønsker, at Samarbejde skal finde
Sted i en saa stor Udstrækning som over-
hovedet muligt; vi vender os altsaa ikke til
et ganske enkelt Parti her i Rigsdagen, men
vi haaber, at der kan komme Samarbejde
mellem saa mange Partier som muligt
her paa Rigsdagen. Jeg tror, at man med
Hensyn til det radikale Parti kan sige, at
det i høj Grad staar paa Skillevejen. Det
Spørgsmaal, der særlig retter sig til dette
Parti, er, om det fremdeles vil gaa i Leding
med Socialdemokraterne eller vende sig
mere til anden Side for under Oprøhol-
delse af det nuværende Samfundssystem
at gennemføre saadanne Reforme, der betin-
ger en sund social Udvikling her i Dan-
mark. Jeg vil antage, at Partiet har faaet
en gavnlig Lære af, hvad der skete i For-
aaret ved Valget den 26. April.

Det viste sig ved dette Valg, at naar
et Parti sætter sig til Rette uden at ænse
mægtige Strømninger i Vælgerfolket, føl-
des der en knusende Dom over dets Poli-
tik. Valget gav i høj Grad denne Lære,
og jeg vil sige, at Omslaget kom saa vold-
somt, at vi f. Eks. ikke indenfor vort
Parti havde tænkt os Muligheden deraf.
Vi havde naturligvis ventet stor Tilslut-
ning, men dog ikke, at den skulde blive
saa stor. Det var udenfor al Tvivl, hvil-
ket Parti Vælgerne særlig havde udpeget
som det førende Parti her paa Rigsdagen.
Nu vil man maaske sige — det var denne
spagfærdige Bemærkning, der kom der-
ovre fra —, at det sidste Valg tyder ikke
paa det; da gik det tilbage for Venstre.
Jeg skal dertil sige, at efter saa mægtig
en Opmarsch som ved Valget den 26. April
maatte vi naturligvis regne med, at der
kom en Del lidt mere løse politiske Ele-
menter ind i vort Parti, som vanskeligt
kunde holde ud i det lange Løb (Latter).

Men, mine Herrer, De ler for tidligt.
Man kan nemlig ikke sammenligne Valget
i September med Valget i April; det maa
sammenlignes med Valget i 1918. Og da,
naar vi sammenligner Valget i 1918 med
Valget nu, bliver Resultatet, at Venstre
har haft en Fremgang af 143 000 Vælgere
eller 53 pCt.; Socialdemokraterne har haft en
Fremgang paa 47 pCt., de Konservative